

Hermanis Paukšs

GAISMA TUALETĒ
(viencēliens)

Darbojas:

KARALIS
KARALIENE
KALPONE
BAROTĀJA
UBADZE
SVEŠINIEKS

1. skats

TUMSA. ATSKAN ŪDENS NOLAIŠANAS TROKSNIS. IEDEGAS GAISMA.
REDZAMI TRONĪ SĒDOŠIE KARALIS UN KARALIENE.

Karalis. Cik gadu jau pagājis, kopš mēs te tā sēžam?

Karaliene. Nezinu. Varbūt, ka stunda.

Karalis. Ārprāts! Jau vesela stunda pagājusi, kopš mēs te tā sēžam, bet
nekas vēl nenotiek!

Karaliene. Neuztraucies. Tūlīt notiks. Skaties!

2. skats

IENĀK KALPONE, SĀK SLAUCĪT NO KARALPĀRA PUTEKĻUS.

Karalis. Kas tu esi?

Kalpone. Es esmu Kalpone, ienācu noslaucīt putekļus.

Karaliene. Tas ir labi. Tīrībai jābūt.

Karalis. Vai mēs esam ļoti noputējuši?

Kalpone. Nē. Jo es jūs apslauku regulāri.

Karaliene. Kaut ko darīt regulāri – tas ir labi. Tas liecina par sistēmu.
Sistēma ir katras sistēmas pamatā.

Karalis. Jā, kas var būt labāks par sistemātisku sistēmu! Paldies tev.

Kalpone. Lūdzu. (Prom.)

3. skats

Karaliene. Vai es tev neteicu, ka kaut kas notiks?

Karalis. Teici. Bet putekļu apslaucīšana nav visai izcils notikums. Es biju
cerējis uz ko vairāk.

Karaliene. Pacietīsimies. Varbūt, ka notiks kas vairāk.

Karalis. Varbūt. Skaties!

4. skats

IENĀK BAROTĀJA AR PUTRAS BĻODU UN SĀK BAROT ABUS.

Barotāja. Nu! Atpletiēt mutītes! Tas par mammu. Tas par tēti. Tas par vecmāmiņu.

Karalis. Kas tu esi?

Barotāja. Es esmu Barotāja. Tas par vectētiņu. Tas par mazo brālīti.

Karalis. Man nav brālīša.

Barotāja. Tas par mazo māsiņu.

Karaliene. Bet man taču nav māsiņas!

Barotāja. Tas nekas – palūgsim stārķim, lai atnes. Tā – tas par stārķīti.

5. skats

Ubadze (ienāk). Ziedojet ubadzītei karotīti putriņas!... Ziedojet ubadzītei karotīti putriņas!... Ziedojet ubadzītei karotīti putriņas!...

Barotāja (karaļpārim). Ja neēdīsiet labi dūšīgi, es atdošu jūsu putriņu ubadzei!

KARAĻPĀRIS INTENSĪVI ĒD, UBADZE VAZĀJAS APKĀRT SAUKDAMA.

Barotāja. Nu re! Labi bērni! (Noglauda abiem galvas.) Viena vien karotīte atlikusi. Kam to dosim? Vai ubadzītei?

Ubadze (priecīgi). Jā – ubadzītei!

Barotāja. Nekā nebij – to es pati apēdīšu! (Apēd un prom.)

6. skats

Ubadze (bļauj Barotājai pakaļ). Kaut tu aizrītos ar to putru! Kaut tev zarnas saliptu spirālē! Kaut tev karote iesprūstu starp priekšzobiem!

Barotāja (parādās). Starp augšējiem vai starp apakšējiem priekšzobiem?

Ubadze (brītiņu padomājusi). Starp augšējiem.

Barotāja. Varbūt mēs tomēr varam vienoties, ka starp apakšējiem?

Ubadze. Nē, starp augšējiem!

Barotāja. Nē, starp apakšējiem!

Ubadze. Nē, starp augšējiem!

Barotāja. Nē, starp apakšējiem!

Ubadze. Starp augšējiem!

Barotāja. Starp apakšējiem! (Prom.)

Ubadze (aiziedama viņai pakaļ, kliegz). Starp augšējiem! Augšējiem! Augšējiem!

7. skats

Karaliene. Nu re, cik daudz dažādu notikumu!

Karalis. Jā, pasaule mums atklājas visā savā krāšņumā! (Dejo ar Karalieni.)

8. skats

Kalpone (ienāk). Kurš atkal nav izslēdzis tualetē gaismu?!... Kurš atkal nav izslēdzis tualetē gaismu?!... Nu protams – neviens nav vainīgs, bet gaisma tualetē deg! (Prom.)

9. skats

Karalis. Iesim! Sāksim jaunu un skaistāku dzīvi! Izslēgsim tualetē gaismu!
(Prom ar Karalieni.)

10. skats

PARALĒLI VIŅU AIZIEŠANAI UZLAVĀS KALPONE, BAROTĀJA UN UBADZE.

Ubadze (žēlabaini sauc pakaļ). Ziedo jiet ubadzītei...

Barotāja. Apklusti! Noriebusies jau esi ar to savu ubagošanu!

Ubadze. Bet ko citu lai es daru?

Barotāja. Lien kaktā un sēdi!

UBADZE PAKLAUSĪGI APMETAS KAKTĀ.

Barotāja (Kalponei). Kas tie tādi bija?

Kalpone. Kā tad es to varu zināt?

Barotāja. Tā jau es domāju! Šeit bija nepiederošas personas! Slep
ielavījušās un slepus izlavījušās!

Kalpone. Ko tu runā!

Barotājs. Labi – turpināsim darbu, tad jau redzēs.

KALPONE AR SLOTIŅU, BAROTĀJA AR PUTRAS BĻODU DODAS PIE
KARAĻPĀRA KRĒSLIEM UN SASTINGST.

Kalpone. Nav...

Barotāja. Redzu, ka nav. Nu? Ko es tev teicu?

Kalpone. Ko tu man teici?

Barotāja. Tie divi, kas te pirmīt bija ielavījušies, ir viņus nozaguši! Klusu!
Man liekas, ka tur viņi atkal nāk!

KALPONE UN BAROTĀJA NOSLĒPJAS.

11. skats

IENĀK KARAĻPĀRIS UN APSĒŽAS SAVOS KRĒSLOS.

Karaliene. Fū!...

Karalis. Noguri?

Karaliene. Es jau sāku baidīties, ka mēs te nekad vairs neatgriezīsimies.

Karalis. Tas patiesi bija pārdrošs ceļojums.

Karaliene. Nožēlo?

Karalis. Esmu nobažījies par tevi.

Karaliene. Ar mani viss ir kārtībā. Tiesa – nu es jūtos kā iztukšota, bet
vienalga – tas bija brīnišķīgi! Tualetē gaisma ir izslēgta.

Karalis. Un tas ir galvenais – vai ne?

Karaliene. Protams: vai var būt kas svarīgāks par gaismu tualetē!

Karalis. Par izslēgtu gaismu.

12. skats

PARĀDĀS BAROTĀJA UN KALPONE, PĀRMEKLĒ VISU TELPU.

Kalpone. Manuprāt, neviena sveša te nav.
 Barotāja. Nesaprotu. Mēs taču skaidri redzējām, ka viņi te ienāca.
 Kalpone. Jā.
 Barotāja. Un skaidri neredzējām, ka viņi būtu no šejienes izgājuši!
 Kalpone. Jā.
 Barotāja (Ubadzei). Vai tu manīji, pa kuru laiku viņi no šejienes izlavījās?
 Ubadze. Nē. Nemanīju.
 Barotāja. Tad viņi ir šeit!
 Kalpone. Ārprāts!
 Barotāja. Meklējam! (Kopā ar Kalponi meklē.)

KALPONE UZDURAS KARAĻPĀRIM UN KLIEDZ.

Barotāja. Kas ir?!
 Kalpone. Te ir! Te ir!
 Barotāja. Kur?
 Kalpone. Tur!
 Barotāja. Ak, dievs! Tie taču nav tie! Tie taču ir viņi!
 Kalpone. Bet vai tad es saku, ka tie nav viņi? Es redzu, ka tie ir viņi. Bet kā viņi pēkšņi te atkal uzradās?
 Barotāja. Pareizi. Viņu taču te nebija! Tātad tie ir slepus te ielavījušies un nolikuši viņus atpakaļ vietā!
 Kalpone. Nu paldies dievam! (Tīra putekļus no karaļpāra, tad prom.)

13. skats

Barotāja. Ei, tu!
 Ubadze. Vai es?
 Barotāja. Jā – tu!
 Ubadze. Ko – es?
 Barotāja. Putriņu gribi?
 Ubadze. Negribu.
 Barotāja. Kāpēc negribi?
 Ubadze. Tāpēc, ka tu tāpat man to nedosi.
 Barotāja. Kas zina – varbūt, ka došu.
 Ubadze. Tad tu vispirms iedod!

BAROTĀJA PIENĀK PIE UBADZES UN SĀK VIŅU BAROT.

14. skats

KALPONE ATGRIEŽAS, NOVĒRO BAROŠANU.

Barotāja. Nu! Atplet mutīti! Tas par mammu.
 Ubadze. Nav man mammas.
 Barotāja. Tas par tēti.
 Ubadze. Nav man tēta.
 Barotāja. Tas par vecmāmiņu.
 Ubadze. Nav man vecmāmiņas.
 Barotāja. Tas par vectētiņu.
 Ubadze. Cik reizes tev var sacīt, ka man neviena nav!
 Barotāja. Beidz! Vismaz brālītim tev ir jābūt!

Ubadze. Nav!
 Barotāja. Un māsiņas arī nav?
 Ubadze. Nav!
 Kalpone. Man ir māsiņa! (Atpleš muti.)
 Barotāja. Tava māsiņa mani pašlaik neinteresē! (Ubadzei.) Nu, ja tev neviena nav, tad ēd tāpat! (Atdod Ubadzei bļodu un karoti.)
 Ubadze (izrijusi bļodu). Viss?
 Barotāja. Viss!
 Ubadze. Paldies.
 Barotāja. Es tavā vietā gan paldies neteiktu.
 Ubadze. Kāpēc? Visas labi audzinātas ubadzies saka paldies.
 Barotāja. Tāpēc, ka cauri ir ar tevi tagad!
 Ubadze. Kā – cauri?
 Barotāja. Tu esi nopirkta!
 Ubadze. Nopirkta?
 Barotāja. Jā – par putras bļodu! Jūdass pārdeva Jēzu par trīsdesmit sudraba grašiem, bet tu pārdevi sevi par putras bļodu!
 Kalpone. Nevajadzēja tev to putru ēst! Ai, kā nevajadzēja!
 Ubadze. Bet ilgi jau tā manī nepaliks.
 Barotāja. Tam vairs nav nozīmes! Nozīme ir tikai tam, ka tu ēdi! Ko tu tālāk ar apēsto iesāc – tā ir tava darīšana!
 Ubadze. Nē, tā ir organisma darīšana. To sauc par vielmaiņu. Vielmaiņa ir visu dzīvības procesu pamatā. Vielmaiņu nevar nopirkt! Vielmaiņa paliek mūžīgi brīva!
 Barotāja. Tu ārdi sistēmu. Tas ir bīstami. Būs nelabas sekas.
 Ubadze. To redzēsim tualetē!
 Kalpone. Tikai nekāp ar kājām uz poda un pēc tam nolaid ūdeni, un aizejot izslēdz gaismu!
 Ubadze. Es zinu: aizejot vienmēr vajag izslēgt gaismu – lai neviens neredz, ko tu aiz sevis esi atstājusi.

15. skats

Svešinieka balss. Uz saulaino tāli! Uz saulaino tāli! Kam kabatā nauda, kam ideāli!

Ubadze. Es aizeju!
 Barotāja. Uz tualeti?
 Ubadze. Nē – uz saulaino tāli?
 Barotāja. Varbūt nāc labāk man līdzī uz virtuvi? Dabūsi vēl putriņu, iepatiksies, ieklausies sistēmā...
 Ubadze. Es vairs negribu putriņu. Es gribu uz saulaino tāli.
 Barotāja. Tā ir pārejoša parādība. Kamēr putriņa vēl vēderā, tikmēr gribam uz saulaino tāli, kad putriņas labvēlīgā iedarbība beidzas, atkal sākam ilgoties pēc putriņas.

Svešinieks (uznāk). Uz saulaino tāli! Uz saulaino tāli! Kam kabatā nauda, kam ideāli!

Ubadze. Tad jāpasteidzas. Jātiek līdz saulainajai tālei, kamēr putriņas labvēlīgā iedarbība vēl nav beigusies! (Svešiniekam.) Te es esmu! Ved mani uz saulaino tāli!
 Svešinieks. Nauda ir?

Ubadze. Nav. Tikai ideāli.

Svešinieks. Pienāc, kad būs arī nauda.

Ubadze. Bet vai bez naudas tajā saulainajā tālē nekādi nav iespējams iekļūt? Tikai ar ideāliem?

Svešinieks. Teorētiski ir. Bet praktiski tas nevienam līdz šim vēl nav izdevies.

Ubadze. Un ko lai dara cilvēks, kam ir tikai ideāli?

Svešinieks. Cilvēks, kam ir tikai ideāli, var tos paust. Un tādējādi mēģināt tikt arī pie naudas. Jo cilvēki, kam ir nauda, labprāt klausās stāstus par ideāliem. Ja būsi laba stāstītāja, varbūt atmetīs tev kādu nieku. Varbūt pat tik lielu nieku, ka pietiks braucienam līdz saulainajai tālei.

Barotāja (ieklausījies). Bet man ir tikai nauda. Toties nav ideālu. Vai tikai ar naudu var līdz saulainajai tālei nokļūt?

Svešinieks. Nē, lai nokļūtu saulainajā tālē, ir nepieciešama gan nauda, gan ideāli.

Barotāja. Žēl. Man ir tikai nauda.

Svešinieks. Ja tev ir nauda, tu vari sev nopirkt kādus ideālus.

Barotāja. Bet, ja es savu naudu iztērēju par ideāliem, tad man vairs nebūs naudas.

Svešinieks. Nepērc tik dārgus ideālus. Pērc lētākus. Tādus, lai tev pēc to iegādes vēl pietiekami daudz naudas paliktu pāri.

Barotāja. Ak tā? Jā, tā nav slikta doma. Bet kur te tuvumā ir kāda ideālu bodīte?

Svešinieks. Re, kur šai dāmītei esot ideāli. Izmantojot viņas trūcīgo stāvokli, tu vari mēģināt no tās pa lēto kādus nopirkt.

Barotāja. Kas ir – gribi naudu?

Ubadze. Gribu.

Barotāja. Cik tu prasi par ideālu?

Ubadze. Visu, cik tev ir.

Barotāja. Nē, tas ir par dārgu.

Ubadze. Cik tad tu esi gatava maksāt?

Barotāja. Pusi savas naudas par pusi tavu ideālu.

Ubadze. Lai iet!

Barotāja. Cik tad tev to ideālu ir?

Ubadze. Seši.

Barotāja (Svešiniekam). Vai ar trim ideāliem ir pietiekami, lai mani ielaistu saulainajā tālē?

Svešinieks. Principā jau pietiktu arī ar diviem, bet nodrošināties ar rezerves ideālu nekad nav par ļaunu.

Barotāja. Tad viss kārtībā. (Ubadzei.) Dod šurp pirmo ideālu!

Ubadze. Naudu pa priekšu!

Barotāja. Nekā – pa priekšu to ideālu!

Ubadze. Neies cauri. Es tev neuzticos.

Barotāja. Es tev arī ne.

Svešinieks. Lai Barotāja iedod man to naudu. Es būšu vidutājs un garants, ka Ubadze patiešām šo naudu saņems, ja izpaudīs Barotājai trīs no saviem ideāliem.

Barotāja (Ubadzei). Vai tu viņam uzticies?

Ubadze. Uzticos. Cilvēkam, kurš aicina uz saulaino tāli, vienkārši nedrīkst neuzticēties. Un tu?

Barotāja. Nē, man vispirms ar viņu jāapspriežas. (Paved Svešinieku sānis.)
 Paklau – vai mēs varam sarunāt tā, ka tu to naudu pēc tam neatdod
 Ubadzei, bet gan man atpakaļ.
 Svešinieks. Un kas man no tā?
 Barotāja. Desmit procenti par starpniecību.
 Svešinieks. Piecdesmit.
 Barotāja. Par daudz.
 Svešinieks. Vai tiešām tu mani turi par tādu nelieti, kurš par nieka desmit
 procentiem būtu gatavs pārdot savu godu un sirdsapziņu? Nē, mans
 gods un sirdsapziņa maksā vismaz piecdesmit procentus!
 Barotāja. Nu labi. Ja tā padomāt, tad tiešām: labāk piecdesmit procenti tev
 un piecdesmit man nekā simt procenti Ubadzei. Salīgts. (Ubadzei.)
 Skaties – es pusi no savas naudas atdodu viņam! Stāsti!
 Ubadze. Pirmais ideāls: kaut visi vienmēr būtu paēduši!
 Barotāja. Otrais?
 Ubadze. Kaut visiem vienmēr būtu jumts virs galvas!
 Barotāja. Nav slikti. Trešais?
 Ubadze. Kaut visi dziedātu korī!
 Barotāja. Kāpēc korī?
 Ubadze. Nezinu. Tas vienkārši ir mans ideāls. Man vienmēr ir ļoti gribējis
 dziedāt korī, bet es nekad nevienā korī neesmu tikusi uzņemta. Man
 esot pārāk žēlabaina balss.
 Svešinieks. Izrādi iniciatīvu! Nodibini pati savu – ubagu kori! Tad jūs
 netraucēsiet ar savām žēlabām cits citam, bet savstarpēji
 papildināsit. Būs vareni žēlabains skanējums. Varbūt, ka kāds jūs
 pat izdzirdēs.
 Ubadze. Nu jau tas vairs nav aktuāli. Tagad, kad esmu kļuvusi bagāta,
 mani dziedāšana korī vairs neinteresē. Dod šurp naudu!
 Svešinieks. Kādu naudu?
 Ubadze. Nu to, kuru es nopelnīju, pārdodama savus ideālus! Tai vajadzētu
 būt pie tevis.
 Svešinieks. Tiešām?
 Ubadze. Nu kā tad!
 Svešinieks. Jāpaskatās. Ja pie manis tiešām būtu nauda, tad tai vajadzētu
 būt kaut kur kabatās. Bet tās tur nav.
 Ubadze. Kā nav?!
 Svešinieks. Paskaties pati!
 Ubadze. Patiešām nav. Kur tad tā varēja palikt?
 Svešinieks. Varbūt pie viņas?
 Ubadze. Nē, es skaidri redzēju, kā viņa to naudu atdeva tev!
 Svešinieks. Bet tad taču tā būtu man kabatā!
 Ubadze. Taisnība. (Barotājai.) A nu parādi kabatas!
 Barotāja. Ne prātā nenāk! Tā tik vēl trūka, lai es tev atļautu ložņāt pa
 savām kabatām!
 Svešinieks. Situācija skaidra – vai ne?
 Ubadze (Barotājai). Zagle! Tūlīt atdod manu naudu!
 Barotāja. Kādu tev naudu?! Atsienies!
 Ubadze. Zagle! Tu domā, ka es esmu tik naiva?! Nositīšu, maita!
 Barotāja. Ei! Liecies mierā! Glābiet! (Aizbēg.)

UBADZE AIZSKRIEN PAKAĻ BAROTĀJAI.

16. skats

KALPONE DZIEDĀDAMA APSLAUKA AR PUTEKĻU SLOTIŅU KARAĻPĀRI.

Svešinieks. Kas tie par ērmiem?

Kalpone. Tie ir mūsu valdnieki. Es viņus regulāri apslauku ar putekļu slotiņu, bet Barotāja tos regulāri pabaro. Mēs lepojamies ar viņiem un rūpīgi kopjam tos.

Svešinieks. Ahā! Pagātnes relikvijas. Cik tu gribi par viņiem?

Kalpone. To naudu, kuru tev Barotāja iedeva.

Svešinieks. Bet tad – ar piegādi mājās.

Kalpone. Un kur tad ir tavas mājas?

Svešinieks. Kā – kur? Saulainajā tālē, protams!

Kalpone. Labi – salīgts.

SVEŠINIEKS SAMAKSĀ, KALPONE PROM.

17. skats

Barotāja (atgriežas viena.) Tā tev bija laba doma! Dod tagad manus piecdesmit procentus!

Svešinieks. Tavi piecdesmit procenti ir tev kabatā.

Barotāja. Jā?

Svešinieks. Paskaties pati!

Barotāja. Tiešām? Kā tad tu paguvi tik veikli tos tur tā iebāzt? (Skatās.) Nav!

Svešinieks. Un kas tad ir tas, ko tu turi sev rokā? Vai tā nav puse no tā, kas tev iepriekš bija? Ir taču! Puse ir piecdesmit procenti. Viss pareizi.

Barotāja. Jā, bet es cerēju uz pusi arī no otras puses. Mēs taču tā sarunājām.

Svešinieks. Sarunāt jau sarunājām, bet tas nebija godīgi: tu gribēja apkrāpt Ubadzi.

Barotāja. Nē, mēs abi sarunājām apkrāpt Ubadzi!

Svešinieks. Nē, tu man piedāvāji apkrāpt Ubadzi.

Barotāja. Un tu piekriti!

Svešinieks. Nē, es tikai izlikos, ka piekrītu. Patiesībā es nolēmu apkrāpt tevi.

Barotāja. Tad jau tu esi divkārtš krāpnieks!

Svešinieks. Gluži otrādi. Padomā pati. Ja krāpnieks ir negodīgs, tad ir pelnījis, ka pats tiek apkrāpts. Ja krāpnieks tiek apkrāpts, tad tas nozīmē, ka taisnīgums ir atjaunojies. Un kas ir tas, kurš atjauno taisnīgumu? Taisnības aizstāvis, protams. Tātad – godīgs cilvēks!

Barotāja. Tātad tu uzskati, ka tagad drīkst visu šo naudu paturēt?

Svešinieks. Protams.

Barotāja. Ar pilnīgu pārliecību, ka tā nav izkrāpta?

Svešinieks. Bet, protams! Jo tā man pienākas! Tas ir mans honorārs par taisnīguma atjaunošanu! Uz saulaino tāli! Uz saulaino tāli! Kam kabatā nauda! Kam ideāli! (Prom.)

Barotāja. Gribētos nosist. Bet tāda gudrība! Te tiešām ir, ko pamācīties.

ATSKAN ŪDENS NOLAIŠANAS TROKSNIS.

18. skats

UZNĀK UBADZE, NOSIT BAROTĀJU UN IZŅEM VIŅAI NO KABATAS NAUDU.

Ubadze. Kad nekas cits vairs nelīdz, tad labi, ka vismaz ar vardarbību vēl iespējams ko panākt.

19. skats

Kalpone (atgriežas). Kurš atkal nav izslēdzis tualetē gaismu?! Kurš atkal nav izslēdzis tualetē gaismu?!

Ubadze. Laikam tad es.

Kalpone. Tūlīt ej un izslēdz!

Ubadze. Negribas. Es tagad došos uz saulaino tāli. Kad dodas uz saulaino tāli, tad tāds sīkums kā gaisma tualetē vairs neliekas nozīmīgs.

Kalpone. Es arī došos uz saulaino tāli!

Ubadze. Kā? Vai tad tev ir nauda?

Kalpone. Skaties!

Ubadze. Un ideāli?

Kalpone. Trīs ir.

Ubadze. Nu, nu – kādi tad?

Kalpone. Lai visi vienmēr būtu paēduši, lai visiem vienmēr būtu jumts virs galvas un lai visi dziedātu korī!

Ubadze. Bet tie taču ir mani ideāli! Tūlīt atdod!

Kalpone. Tie vairs nav tavi ideāli – es pati dzirdēju, kā tu tos pārdevi!

Ubadze. Bet ne jau tev!

Kalpone. Jā, tu tos pārdevi Barotājai, bet viņas vairs nav! Re, tikai līķis vairs mētājas! Līķim ideāli bijuši nebijuši!

Ubadze (nogalina Kalponi). Nu tad tev arī tagad ideāli bijuši nebijuši! Kas par šausmīgu laiku. Tikai ar vardarbību vēl iespējams taisnību panākt. (Savāc Kalpones naudu.) Tā, nu man visa kā ir gana vismaz divām saulainajām tālēm. (Aiziet saukdama.) Uz saulaino tāli! Uz saulaino tāli! Kam kabatā nauda! Kam ideāli!

20. skats

Karaliene. Vai redzi, kādi notikumi? Un tu uztraucies, ka nekas nenotiek.

Karalis. Bet tālāk? Dosimies arī mēs uz saulaino tāli?

Karaliene. Nav vērts. Tur būs šausmīga drūzma. Pēc tādas reklāmas visi taču gāzīsies uz saulaino tāli.

Karalis. Tev taisnība. Ieviesīsim kārtību paši savā valstī. Aizvāksim līķus.

Karaliene. Un nodzēsīsim tualetē uguni!

ABI DEJO, TAD DEJODAMI PROM AR LĪĶIEM. ATSKAN ŪDENS NOLAIŠANAS TROKSNIS. NODZIEST GAISMA.

BEIGAS